

10

เจ็บ

เจ็บเหลือเกิน...

บ้างจริง เจ็บ ๆ ๆ!

หลงอยู่ช่วงตื่นขึ้นพร้อมเสียงคราง

ร่างแบบบางนอนนิ่งบนเตียงหลังใหญ่อันและทะยุงเหยงอยู่ครู่หนึ่ง ถึง
เพิ่งตระหนักว่าเสียงครางที่ดังขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าหลุดลอดออกมาจาก
ริมฝีปากของตนเอง

สวรรค์! เจ็บอะไรอย่างนี้

ความเจ็บปวดพันธนาการนางไว้ทั้งร่าง ขนาดตอนที่ถูกมารดาทำโทษ
ให้ถืออ่างน้ำนึ่งคุกเข่าอยู่ในห้องทั้งวันฐานขโมยดื่มเหล้าสมุนไพรรักษาอาการ
ปวดยอกตามตัวเมื่อตื่นมาในเช้าวันรุ่งขึ้นยังไม่รุนแรงถึงขนาดนี้ด้วยซ้ำ

นางจับเอวพลาบค่อย ๆ ตะแคงตัวอย่างระมัดระวัง...

โธ่เย็บ!

เส้นเอ็นทุกเส้น กล้ามเนื้อทุกมัดบนเรือนกายเจ็บระบมอย่างร้ายกาจ ประท้วงที่ถูกนาง 'ใช้งานหนักเกินไป' มือเล็กขยำผ่านวม ไบหน้าสะคราญ บิดเบี้ยวเหยเหก รู้สึกเจ็บปวดทรมานเหมือนถูกแส้เขี่ยน ถูkm้าลากไปตาม ถนนล็กลิบสลาย หรือไม่ก็ถูกหินก้อนใหญ่หนักพันซั่งกดทับลงมาซ้าๆ...

ไบหน้าเนียนแดงช่นขึ้นมทันทที่ด้วยความอุทลัจ

ภาพความทรงจำทังมวลที่เกิดขึ้นเมื่อคืนผุดขึ้นมาในสมอง ขณะทีนาง นึกถึงชื่อของ 'หินก้อนนั้น' ขึ้นมา

กงซุนหมิงเตอ!

"เจ้าบ้านนั้น!" นางสบถถึงม้งำ ไบหน้ายิ่งแดงจัด ดูท่าอาการปวดระบม ตามตัวจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับ 'การกระทำ' เมื่อคืนนี้ของเขาแน่

ปกติเสนาบดีผู้ยิ่งใหญ่คนนั้นมักจะทำหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์ ทุกคนที่ รู้จักต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าชายหนุ่มทั้งสุขุมและสุภาพ ไม่มุทะลุ บุ่มบ่าม แต่จะมีใครรู้บ้างว่าเวลาเจ้าตัวอยู่บนเตียงจะเหมือนเปลี่ยนเป็น คนละคน ถึงได้ทำอย่างนั้นอย่างนี้...ตรงนั้นตรงนี้กับนางอย่างดั่งต้นเอาแต่ใจ

สัมผัสเมื่อคืนนี้ของเขายังตกค้างอยู่บนผิวกาย หัวไหล่กลมกลิ้งยัง รับรู้ได้ถึงปลายฟันและริมฝีปากที่ขบเม้มลงมาเบาๆ ยามเขาโลดเล่นใน เพลงรักอันบ้าคลั่ง อีกทั้งจุดอ่อนละมุนที่สุดในกายหญิงสาวยังเจ็บแปลบ มาถึงตอนนี้จากฝีมือของเขา

ภาพความทรงจำร้อนแรงหวนกลับมาสู่สมองของนางภาพแล้วภาพเล่า หญิงสาวหน้าแดงจัด กัดฟันแน่น สายศีรษะโดยแรง พยายามจะสลัด ความทรงจำอันน่าอายออกไปให้พ้นสมอง

อาการสลดศีรษะเมื่อครู่ทำให้นางสังเกตเห็นท้องฟ้านอกหน้าต่าง
เมื่อมองออกไปก็พบว่าเงาแดดคล้อยต่ำลงมาแล้ว แสงตะวันเป็นสีระเรื่อ
เหมือนกลีบกุหลาบ บ่งบอกว่าใกล้จะเป็นเวลาเข้าได้เข้าไฟ

นี่นางหลับจนพระอาทิตย์ตกดินเขียวหรือ!

เฮ้อ อันที่จริงก็ไม่แปลกอะไรหรอก ก็เมื่อคืนนี้นางไม่ได้นอนเลยทั้งคืน
จวบจนขอบฟ้าเริ่มสว่างรำไรถึงเพิ่งจะหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย ในความ
สะลึมสะลือ นางรู้สึกตัวราวๆ ว่ากงซุนหมิงเต๋อลุกออกจากห้อง หลังจาก
ที่ประตูปิดลง ห้องหอก็ตกสู่ความเงียบสงัด ขณะที่นางดำดิ่งลงในดินแดน
แห่งความฝันสีดำมืดอันแสนหวาน แล้วหลับยาวมาถึงตอนนี้

หลงอุ้ซวงเ้ม้มปากแดงเรื่อของตนเข้าหากัน พลางค่อยๆ เลื่อน
สายตาจากบานหน้าต่างลงมาเรื่อยๆ อย่างเหม่อลอย แล้วต้องตกใจเมื่อ
เห็นเสื้อผ้ากระจัดกระจายเต็มพื้น... ไม่นี่ เรียกว่าเสื้อผ้าไม่ได้แล้ว ต้อง
เรียกว่าเศษผ้าต่างหากเล่า!

อาการงั้นในของเขาและนาง อีกทั้งชุดเจ้าสาวที่ตัดเย็บอย่างวิจิตร
ประณีตล้วนแล้วแต่ถูกฉีกทิ้งออกเป็นชิ้นๆ นอกจากนั้นยังมีเศษผ้าแพรที่
ดูแล้วคุ้นตาเป็นพิเศษ ทั้งเนื้อผ้า ทั้งลายปัก ดูแล้วเหมือนเอี่ยมและกางเกง
ชั้นในของนางทุกอย่าง

แยแล้ว ถ้าหากคนอื่นมาเห็นเข้าจะต้องรู้แน่ๆ ว่าเมื่อคืนเขากับนาง
ได้...ได้...

หลงอุ้ซวงที่รักษาหน้ายิ่งชีพกัดฟันข่มเสียงครางและฝืนอาการเจ็บ
ระบบอันแสนทรมาณ ยักแย้ยักยันลงจากเตียงไปเก็บกวาดซากความเสียหาย
ด้วยแขนขาสิ้นเทาราวกับหญิงชราที่ไม่ปาน

ตอนที่ 2

ที่ว่าพอยื่นมือออกไปเท่านั้น นางก็ต้องชะงักทันที
นี่มันอะไรกันนะ!

นางเบิกตาก้าง จ้องมือตัวเองเขม็ง

ผิวที่เคยขาวเนียนดูหิมะเวลานี้เต็มไปด้วยรอยจูบและรอยข้ำสีแดง
กับสีม่วง

ไม่จริงน่า!

หลงอุ้ชวงสุดหทัยใจเหือก แล้วรีบลากผ้าห่มไปยื่นเพ่งพิจารณาตัวเอง
ตรงหน้าบานกระจกทองแดงอย่างสำรวจตรวจตรา อันที่จริงไม่ส่องกระจก
คงดีเสียกว่า เพราะพอเห็นแล้วนางก็ต้องอ้าปากทอ เบิกตาก้าง ริมฝีปาก
ล่างสั่นระริก ถัดจากนั้นก็...

"อ้อ!"

เสียงหวีดร้องด้วยความตกใจแถมเตี้อดตาลดั่งออกมาจากห้องหอ
อินสวาที่ยื่นแกร้วรออยู่ตรงหน้าประตูมานานจนแทบสับหงสะดุ้ง
พรวดขึ้นมาทันใด แล้วรีบเดินมาเปิดประตู "ฮูหยิน ฮูหยิน เป็นอะไรหรือ
ไม่เจ้าคะ"

หลงอุ้ชวงขยับตัว ใช้ผ้าห่มปกปิดร่างเปลือยเอาไว้ แล้วโบกมือโดย
แรง "ออกไปๆ อย่าเข้ามานะ!"

"อ้อ เจ้าคะ!" แม้จะรู้สึกงุนงงอยู่บ้าง ทว่าอินสวาทก็ไม่กล้าขัดคำสั่ง
เดินก้มหน้าออกไปแต่โดยดี

จวบจนบานประตูปิดลงอีกครั้ง หลงอุ้ชวงก็สุดหทัยใจเข้าลึก รวบรวม
ความกล้าปล่อยมือออกให้ผ้าห่มร่วงลงไปบนพื้น

เรือนกายโค้งงอได้สัดส่วนงดงามสะท้อนอยู่ในบานกระจกอย่างไร้การ

ปกปิด ไม่เพียงแต่ลำคอ ลาดไหล่ เนินอก กระทั่งเอวคอดกิ่วและหลังเนียน
เกลี้ยงดุจนื้อหยกก็มีแต่ 'ร่องรอย' ที่กึ่งซุนหมิงเต๋อทิ้งเอาไว้ แม้แต่ริมฝีปาก
อ่อนนุ่มก็ยังถูกเขาจับจนบวมเฝ่อมาจนถึงบัดนี้

แล้ว...ละละละละ...แล้วนี่นางจะออกไปพบหน้าผู้คนที่ได้อย่างไรกันเล่า!

หญิงสาวกระต๊อบทำอย่างขัดเคืองใจ แล้วทันใดนั้นก็นึกถึงเรื่องสำคัญ
ยิ่งยวดขึ้นมาได้

ยา!

ดวงตาใสกระจ่างหรือลึกลับน้อย ก่อนจะหันขวับไปมองจอกเหล้า
ว่างเปล่าบนโต๊ะอย่างรวดเร็ว

ก่อนจะดื่มเหล้ามวงคล ทำทางของกงซุนหมิงเต๋อยังคงดู 'เป็นปกติ'
ดีทุกอย่าง แต่พอดื่มเหล้าที่ถูกลงวางยาเข้าไปเท่านั้น เขาก็...ก็...

หญิงสาวกำมือแน่น อารมณ์ฮึดฮัดพลุ่งพล่านยิ่งกว่าเก่า

ยาห่อนั้นจะต้องมีปัญหาย่างแน่นอน

นางมั่นใจได้เลยว่ายาห่อนั้นจะต้องไม่ใช่ยาสลบ นางยังจำได้ดี เมื่อ
คืนนี้หลัวเม้งเป็นคนพูดเองว่ากงซิงหยางฝากยาห่อนั้นมาให้นาง

จะต้องเป็นเพราะกงซิงหยางทำงานไม่เอาไหน หยิบยาสลบที่นาง
ต้องการผิดเป็นยาชนิดอื่น ถึงได้เกิดผลไม่พึงประสงค์ ทำให้นางไม่เพียงแต่
จะมอมยากงซุนหมิงเต๋อให้สลบไปไม่ได้ ยังถูกเขากินตั้งแต่หัวจรดเท้าอีกด้วย!

ระหว่างที่กำลังหงุดหงิดใจอยู่นั้น เสียงของอินฮวาก็ดังขึ้นจากทางหน้า
ประตูอย่างหวาดๆ

"ฮูหยิน ไม่ทราบว่าจะ...ข้าเข้าไปได้หรือยังเจ้าคะ"

"เดี๋ยวก่อน!"

หลงอุ้ขวงร้องบอก แล้วรีบเก็บกวาดเศษเสื่อผ้าที่อยู่บนพื้นให้หมดโดยเร็ว ใช้ผ้าปูโต๊ะห่อไว้อย่างแน่นหนาแล้วนำไปซ่อนในตู้เสื้อผ้า จากนั้นก็ลากผ้าห่มกลับมาอนซุกตัวอยู่บนเตียงอย่างมิดชิดจนแน่ใจว่าไม่มีผิวกายส่วนใดโผล่พ้นผ้า จึงกระแอมเล็กน้อยก่อนจะส่งเสียง

"เออล่ะ เข้ามาได้แล้ว"

"เจ้าคะ"

อินฮวาก้าวเข้ามาในห้องอย่างระมัดระวัง แม้อยากจะถามใจแทบขาดว่าเมื่อครู่ฮูฮยินหวีดร้องออกมาทำไม แต่นางก็รู้ว่าถึงถามไปฮูฮยินก็ไม่ยอมตอบแน่ จึงได้เก็บความสงสัยอันล้นอกเอาไว้ เดินไปที่ตู้เสื้อผ้า แล้วทำท่าจะเปิดประตูตู้...

"เดี๋ยวก่อน!" หลงอุ้ขวงร้องออกมาอย่างร้อนรน

"หา"

"จะ...เจ้าจะเปิดประตูตู้ทำไม"

อินฮวาตอบซื่อๆ อย่างงุนงง "อะ...ข้าจะหยิบเสื่อผ้าออกมาให้ฮูฮยินผลัดเปลี่ยนเจ้าคะ"

หลงอุ้ขวงกัดริมฝีปากใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ยอมพยักหน้า "เออล่ะ เปิดตู้ก็ได้ พอหยิบเสื่อผ้าเสร็จแล้วก็รีบปิดตู้เสียล่ะ"

"เจ้าคะ"

เด็กสาวพยักหน้ารับโดยแรง สุดท้ายใจเข้าลึกເືອກหนึ่ง จากนั้นก็เปิดประตูตู้ หยิบอาภรณ์ชั้นในและอาภรณ์ชั้นนอกออกมาโดยเร็วที่สุด แล้วรีบปิดประตูตู้ลงดังเดิมทันที ก่อนจะรีบกระโดดเหยงออกมาประมาณหนึ่งเซี่ยะ*

* เซี่ยะ (จือ) หรือฟุตจิ้น คือระยะความยาวประมาณสามสิบเซนติเมตร

ราวกับว่าบานประตูจะลวมมือเอากระนั้น

"เอ้อ... ฮูหยิน ข้าหยิบเสื้อผ้าออกมาเรียบร้อยแล้วเจ้าคะ" อีนฮวาเดินมาที่เตียง มองร่างหญิงสาวที่นอนแอบอยู่ตรงมุมเตียงโดยใช้ผ้าห่มห่อตัวเอาไว้อย่างแน่นหนา โผล่ออกมาเพียงแค่ศีรษะ "ฮูหยิน เดี่ยวข้าจะช่วยใส่เสื้อผ้าให้นะเจ้าคะ"

นี่เป็นครั้งแรกนับแต่เกิดมาที่หลงฮูซวงรู้สึกประดักประเดิดต่อหน้าสาวใช้ มือเล็กขยุ้มผ่านวมไว้แน่น นางไม่ยอกดึงผ้าออก และยังไม่ยอกให้อีนฮวาเห็นรอยจูบนตัว

"วางเอาไว้มันแหละ เดี่ยวข้าใส่เอง"

"แต่ว่า ฮูหยิน..." สาวใช้ทำหน้าที่ลำบากใจ

หลงฮูซวงหาวิธีอื่นมาไล่อีกฝ่ายออกไปแทน

"จริงสิ ข้าหิวแล้ว ไปยกอะไรมาให้กินหน่อยนะ"

"อ้อ ได้เจ้าคะ" อีนฮวารีบพยักหน้า "ฮูหยินจะกินโจ๊กไก่ไหมเจ้าคะ ท่านอย่าเคียวเอาไว้ให้ท่านโดยเฉพาะ ตอนนี้กำลังเคียวอยู่บนเตาเลยละเจ้าคะ"

"เอาสิ"

อีนฮวาย่อตัวค่านับ ทำท่าจะผลุนผลันออกไปจากห้อง ทว่ายังไม่ทันได้ก้าวพ้นประตูก็ถูกเรียกเอาไว้เสียก่อน

"เตรียมน้ำร้อนให้ข้าด้วย อีกประเดี๋ยวข้าจะอาบน้ำ" หลงฮูซวงสั่ง

ฝ่ายตรงข้ามพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง

"เจ้าคะ ข้าจะไปเตรียมให้เดี๋ยวนี้"

ไอน้ำสีขาวลอยกรุ่นไปทั่วห้อง

อ่างอาบน้ำขนาดใหญ่บรรจุน้ำร้อนไว้เต็มปริ่ม น้ำใสกระจ่างไม่เพียงแต่จะเหยาะน้ำหอมกลิ่นกุหลาบที่แคว้นทางตะวันตกส่งมาบรรณาการ ยังโรยกลีบกุหลาบสดลงไปอีกด้วย

หลังอุ้มนั่งแช่อยู่ในอ่าง น้ำอุ่นร้อนและกลิ่นหอมระยรินปลอบประโลมกล้ามเนื้อปวดตอกให้ผ่อนคลายลงเล็กน้อย ไม่แข็งตึงเหมือนอย่างเมื่อครู่อีก อากาศปุดระบมจึงพลอยลดเลือนลงด้วย

นางแหงนคอหุนขุนบออย่าง พुरुลมหายใจออกมาอย่างสบายตัว

ทั้งเครื่องหอมและอ่างอาบน้ำล้วนแต่เป็นของสูงค่าทั้งสิ้น พิจารณาจากนิสัยมัจฉัยต์ของกงซุนหมิงเต๋อแล้ว เขาไม่มีทางยอมใจป้าให้นางกินอยู่อย่างหุรหุราฟุ่มเฟือยแบบนี้เป็นอันขาด

นางคิดกับตัวเองอยู่ในใจ ข้าวของเครื่องใช้ราคาแพง อีกทั้งตัวเรือนอันหุรหุราที่ขัดแย้งกับสิ่งปลูกสร้างอื่นๆ ในจวนเสนาบดีจะต้องเป็นสินเดิมของเจ้าสาวที่หวังผู้จ้งมอบให้นางอย่างแน่นอน

ร่างละมุนนึ่งแช่น้ำอุ่นอยู่พักใหญ่ๆ จวบจนน้ำในอ่างค่อยๆ เย็นลง นางถึงได้เกาะขอบอ่างพุงตัวลุกขึ้นยืน น้ำอุ่นกรุ่นกลิ่นหอมไหลลงตามส่วนเว้าส่วนโค้งบนเรือนกาย ชะเอากลีบกุหลาบสีแดงที่ติดอยู่บนนั้นลงมาด้วย จวบจนร่างขาวเนียนเปลือยเปล่าไร้สิ่งปกปิดใดๆ

นั่นเป็นภาพที่ปรากฏสู่สายตาของกงซุนหมิงเต๋อเมื่อเขาก้าวเข้ามาในห้อง

หลังอุ้มนั่งรู้ว่าใครบางคนเดินเข้ามา หากแต่นางคิดว่าเป็นอินฮวา ต่อเมื่อปรายตามองไปอย่างไม่ใส่ใจนักถึงได้พบว่าคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นไม่ใช่เด็กสาว แต่เป็น...

ทั้งคู่ผละไปพร้อมกัน

สายลมหนาวเย็นของฤดูใบไม้ร่วงโชยพัดเข้ามาทางประตูห้องที่เปิด
แง้มอยู่ จนนางสะท้อนด้วยความหนาวและได้สติคืนมา

น่าซึ้งนัก!

หลงฐู่ซวงกรี๊ดร้องอยู่ในใจ แล้วรีบทิ้งตัวพรตลงไปนั่งขัดตัวในอ่าง
อาบน้ำใหม่ หยดน้ำสาดกระเซ็นไปทั่ว ขณะเดียวกันกลิ่นกุหลาบในห้อง
ก็เข้มแรงขึ้นเล็กน้อย

"ยังจะมัวแต่ยืนนิ่งอยู่ทำไมกันเล่า รีบปิดประตูเข้าสิ!" นางตวาดแหว
ด้วยความเกรี้ยวกราด ด้วยเกรงว่าภาพร่างเปลือยของตนจะหลุดออกไปข้าง
นอก จนคนที่ได้มองกระจะตาจะไม่ได้มีเพียงกงซุนหมีงเต๋อ แต่ 'ทวารบาล'
ที่อยู่หน้าประตูก็ยังพลอยมีวาสนาได้อาหารตาไปด้วย

โชคดีที่ผู้ชั้นยืนอยู่ไกล จึงไม่เห็นเหตุการณ์ในห้องแม้แต่ชนิดเดียว

กงซุนหมีงเต๋อหันไปปิดประตูอย่างเยือกเย็นไม่หือไม่อือ ราวกับการ
มีหญิงสาวเปลือยกายไร้อาการปกปิดมานั่งอยู่ในอ่างอาบน้ำภายในห้องนอน
เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่สุด

นี่เขา...เห็นผู้หญิงเปลือยจนชินชาแล้วหรือ

หลงฐู่ซวงหรีดตามองชายหนุ่มก้าวเข้าไปยังห้องด้านใน หัวใจแน่นตื้อ
ขึ้นมาโดยไม่รู้สาเหตุ

แม้ว่าผู้ชายคนนี้จะเป็นที่ชื่นชมเรื่องสภาพอ่อนนุ่ม แต่นาง
ประจักษ์มานานแล้วว่าแก่นแท้ของเขาไม่ใช่บัณฑิตอ่อนแอแม้แต่ชนิดเดียว
หลักฐานที่ชัดที่สุดก็คือรอยจูบและรอยข้ำที่กระจายอยู่ทั่วตัวนางอย่างไร
เล่า นั่นน่าจะเป็นหลักฐานจากการที่เขา...ที่เขา... 'รังแก' นางเมื่อคืนนี้...

ใบหน้างามสะคราญที่จมอยู่ในน้ำเกือบครึ่งเป็นสีแดงเรื่อกว่าเดิม

ขณะที่ดวงตาสุกใสยังจ้องมองเขาเหม็ง

กงซุนหมิงเต๋อเดินมาที่โต๊ะ หยิบตลับไม้สีดำขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ไป
กว่าฝ่ามือออกมา จากนั้นก็เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้านาง ถอดชุดซุนนางออก
เปลี่ยนเป็นชุดสีที่มอมอย่างทีสวมอยู่เป็นประจำด้วยท่าทางไม่เก้อเขิน สุดท้าย
จึงค่อยเปิดฝาตลับ

"ก้าวออกมา" เขาบอกสั้นๆ

หลงอู่ซวงทำหน้าที่ระแวง "ท่านคิดจะทำอะไร"

เขาตอบเนิบๆ

"ทายาให้"

ดวงตาคู่งามที่ทรีลงเบิกกว้างทันที "ไม่ต้อง"

ชายหนุ่มหันมามองนางด้วยดวงตาสีดำลึกล้ำไร้จุดสีสิ้นสุด

"มองอะไร" นางขีดหน้าคิ้วตั้งพร้อมจ้องตอบอย่างไม่ยอมแพ้ "ข้า
บอกว่าไม่ต้องก็คือไม่ต้อง! อย่ามายุ่งไม่เข้าเรื่อง"

"ข้าไม่ได้ยุ่งไม่เข้าเรื่อง" เขาพูดเรียบๆ "แต่นี้เป็นเรื่องของข้า"

คำตอบนั้นทำเอานางอึ้งไปทันใด

"มะ...มะ...ไม่ใช่เรื่องของท่านเสียหน่อย"

เขาทำหูทวนลม แล้วม้วนแขนเสื้อขึ้นมาช้าๆ จนถึงข้อศอก จากนั้น
ก็ถลกชายเสื้อคลุมก้าวเข้ามาใกล้อ่างอาบน้ำ

หลงอู่ซวงหน้าถอดสี

"ท่านจะทำอะไรนะ ออกไปนะ! กงซุนหมิงเต๋อ ข้าบอกให้ท่านออกไป
ไม่ได้ยินหรืออย่างไร ท่าน... ว้าย! อย่ามาจับข้านะ ออกไป ออกไป..."

เสียงทวิตร้องดังขึ้นพร้อมเสียงน้ำสาดกระจายซู่ซ่า นางดิ้นขลุกลัก